

Od autorky bestselleru:
Taliano, láska (a)more

LEA WINTEROVÁ

TALIANSKE TAJOMSTVO LÁSKY

Od nenávisti
k láske môže byť
bližšie, než by
ste čakali...

cappuccino

TALIANSKE TAJOMSTVO LÁSKY

Text © Lea Winterová, 2026

Jacket illustration © Alina Koroleva

Vydalo vydavateľstvo Verbarium s. r. o., pod značkou Cappuccino,
Bratislava, 2026

www.verbarium.sk

Zodpovedná redaktorka: Ildikó Jančo Mészáros

Jazyková redaktorka: Anita Ráczová

Grafická úprava: Chiara Helységová

Grazie, L.

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

ISBN: 978-80-8219-194-6

LEA WINTEROVÁ

**TALIANSKE
TAJOMSTVO
LÁSKY**

cappuccino

Pre Kamilu a Zuzku

"Chcel by som s tebou precestovať svet dvakrát.
Raz, aby som ho spoznal. A druhý raz, aby som
ho videl tvojimi očami."

Neznámy autor

Kapitola 1.

Na obrazovke svieti veľký čierny titulok *10 tipov, ako sa vyrovnat s rozchodom*. Zvyšok strany je prázdny a kurzor provokatívne bliká na bielom pozadí. Naťukám pár slov do klávesnice a vzápätí ich zmažem. Zhlboka si vzdychnem a skúsím to ešte raz, no všetko znie akosi umelo a strojene. Pri vedľajšom stole sedí Rebeka z módnej rubriky, prsty sa jej len tak mihaajú, ihličkovým podpätkom lodičky klopká o dlážku. Zahniezdi sa na stoličke a kožená sukňa vydá vrzgavý zvuk. V rohu pri kopírke sa dve dievčatá skláňajú nad mobilom a čomusi sa hlasno smejú. Nedokážem sa sústrediť na písanie. Lutujem, že som dnes išla do redakcie a nezostala pracovať z domu.

Siahnem do zásuvky po slúchadlá a v mobile nájdem svoj obľúbený playlist. Opriem sa na stoličke, otvorím zápisník, do ktorého som si načmárala zopár poznámok a obhrýzam pero s logom magazínu *Pulse*, kde som zamestnaná ako redaktorka. Mám na starosti

články o láske a partnerskom živote, často radím čitateľkám, ako niekoho zbaľiť. Je to dosť ironické, pretože môj posledný vzťah skončil dosť neslávne, a odvtedy som nezadaná.

Vtom mi ktosi vytiahne slúchadlo a skríkne do ucha: „Ak chceš, mám niekoľko skvelých tipov, ako prekonať rozchod, ale obávam sa, že väčšina z nich je protizákonná.“

Od ľaku sa myknem a zhodím zo stola mobil.

„Ublíženie na zdraví, vražda ani poškodenie majetku nie sú riešením,“ zašomrem, kým sa poň skláňam.

„Ale rozhodne poskytnú väčšiu satisfakciu, než najnovší kasový trháč alebo nejaké štrikovanie,“ pokrčí nosom Alica, ktorá si ponad moje plece stihla prečítať poznámky v zápisníku. „Fíha, ani si sa nepochválila, že sa chystáš na tantrickú masáž!“

„Dočerta!“ zanaďávam. Rýchlo sa vynorím spod stola, aby som zaklapla diár skôr, než sa o mojich plánoch dozvie celá redakcia, pričom si poriadne udriem hlavu. „Napadlo mi, že by to mohol byť zaujímavý námet na článok,“ hundrem, kým si šúcham rastúcu hrču na temene.

„To iste,“ prikývne Alica a podozrivo spokojne sa usmieva. Poznám ju, odkedy sme tu spolu pred piatimi rokmi začínali a šípim, že má čosi za lubom.

„Tak to už vyklop,“ vyzvem ju, „inak exploduješ.“

„Linda, mám úžasnú novinku!“ vyhrkne. Veľmi ľahko sa dokáže nadchnúť pre čokoľvek, takže jej fantastická správa môže rovnako znamenať miliónovú výhru v lotérii alebo iba novú značku kávy v spoločnej kuchynke. „Schválili nám článok!“

Chvíľu na ňu nechápavo zízam, kým mi to docvakne.

„Naozaj?!“ Okamžite zo mňa vyprchá všetka mrzutosť a zase milujem svoju prácu. Veď kde inde by som mohla mesiac cestovať po Francúzsku s najlepšou kamoškou, a ešte to mať zaplatené ako služobnú cestu?

„Romantické zákutia severného Talianska,“ mávne Alica rukou vo vzduchu, akoby mi ukazovala obrovský titulok.

„Talianska?“ zamračím sa. „Pokiaľ si dobre pamätám, plánovali sme prebádať Paríž a popíjať drinky v Saint-Tropez.“

„Šéfka mi to oznámila len pred chvíľou,“ mykne plecom. „Cestovná kancelária, ktorá zasponzoruje našu cestu v rámci svojej reklamnej kampane, usúdila, že Taliansko teraz fičí a je populárnejšou letnou destináciou ako Francúzsko,“ zreprodukuje šéfredaktorkine slová. Očividne jej na tom vôbec nezáleží, hlavne, aby sme odtiaľto vypadli. „Musíme to stihnúť ešte teraz v lete, aby to mohlo vyjsť pred budúcou sezónou. A dokonca to má byť nielen obyčajný článok, ale celá letná príloha! Teraz letia dovolenky na bicykloch, kurzy varenia, zážitkové výlety – a to všetko máme vyskúšať!“

Posadím sa späť na stoličku, ešte stále tomu nemôžem uveriť. S Alicou sme náš návrh odprezentovali na redakčnej rade už pred niekoľkými mesiacmi. Myslela som si, že sa naň celkom zabudlo.

„Konečne budem písať o niečom zaujímavejšom než o vzťahoch a rozchodoch,“ zajasám.

„A ja budem fotiť východy slnka nad morom namiesto rúžov a rozjasňovačov,“ zaspieva Alica. „Musím utekať, ale čo keby sme sa spolu neskôr naobedovali? A začali si hľadať ubytovanie.“

„Niečo s balkónom, kde by sme si každý deň dali raňajky,“ vzdychnem si blažene.

„A s nádherným výhľadom,“ žmurkne na mňa.

„Na romantické uličky alebo príťažlivých Talianov?“ zasmejem sa.

„Najlepšie oboje,“ uškrnie sa. „*Ciao, bella!*“ pošle mi na rozlúčku teatrálny bozk a zvrtnie sa na odchod.

„Netvár sa, že máš diplom z taliančiny!“ zakričím za ňou.

Obráti sa a ukáže na seba. „Ja? Náhodou, mám bohatú slovnú zásobu. *Pizza, pasta, prosecco, espresso, Gucci, Prada, Versace,*“ vychrlí zo seba s prehnaným talianskym prízvukom.

„Máš pravdu, s tým si celkom vystačíme,“ súhlasím rozšafne.

S prílevom energie sa zadívam na obrazovku. Tentoraz nemusím uvažovať nad tým, čo napísať. Prsty sa rozbehnú po klávesnici takou rýchlosťou, že by som tromfla aj Rebeku.

Tip č. 1: Cestujte. Spoznávajte nové miesta a zaujímavých ľudí. Prídete na iné myšlienky a nebudete sa umárať obavami, že váš ex má zábavnejší život ako vy. Čerešničkou na torte je to, že na sociálnych sieťach môžete zverejniť úžasné zábery a len tak mimochodom... aspoň váš bývalý uvidí, ako výborne sa máte aj bez neho.

Kapitola 2.

Článok dokončím v rekordnom čase. Som na seba nesmierne pyšná, pretože ani raz som nespomenula ručné práce. Alica mala pravdu. Komu by už len pomohol štrikovaný šál s prúžkami prekonať rozchod?

Zatvorím notebook a ponáľahujem si stuhnutý krk. Alica mi poslala správu, že bude chvíľu meškať. Mám ju počkať v malom bistre oproti redakcii a objednať jej kváskový sendvič skôr, než sa tam nahnú kolegovia.

„So šunkou alebo s avokádom?“ odpíšem jej predtým, než vyrazím z redakcie.

Kým čakám na odpoveď, odskočím si. Keď za-bočím za roh, takmer sa zrazím s vysokým mužom v čiernych džínsoch a koženej bunde. Ťahá za sebou malého kučeravého chlapca, ktorý mu sotva stačí, hoci takmer uteká.

„Prepáčte,“ zamrmlam zo zdvorilosti. Valí sa, ako-by mu to tu patrilo.

Namiesto toho, aby sa ospravedlnil, iba znechutene odfrkne a obíde ma ako nepríjemnú prekážku v ceste.

Chystám sa utrúsiť štipľavú poznámku, no zachytím pohľad toho malého chalana. Má veľké modré oči a vyzerá, akoby sa chystal každú chvíľu rozplakať. Hryznem si do jazyka a venujem mu súcitný úsmev. Ani sa nečudujem, že je rozladený, keď trávi čas s takým hulvátom.

Na toalete si umyjem ruky a prstami prehrabnem vlasy. Po tisíci raz skonštatujem, že ostriať si ofinu bola absolútna hlúposť. Krátke tmavé pramene sa mi kučeravia nad čelom a stoja na všetky svetové strany. Ráno som nemala chuť žehliť si ich a vykašľala som sa aj na mejkap. Včerajšie stretnutie s Davidom ma celkom rozhodilo. Uhladím si čierne tričko a zastrčím ho do džínsov. Ani na outfite som si dnes nedala záležať a obliekla si prvé, čo mi prišlo pod ruku.

Keď sa vraciam k stolu, na stoličke pred kanceláriou šéfredaktorky zbadám toho modrookého drobca. Krčí nos, dolná pera sa mu trasie a sedí akosi strnulo a krčovito. Poobzerám sa, či niekde nezazriem grobiana v koženej bunde. Musí to byť jeho otec, tí dvaja sa podobali ako vajce vajcu. No niet po ňom ani stopy.

„Ahoj,“ pozdravím malého. „Si v poriadku?“ Nie je to moja vec, ale keď ho tu vidím celkom samého, nedá mi to.

Uprie na mňa oči s dlhými mihalnicami. Tvári sa dosť vydesene. Čupnem si k nemu, aby som bola na jeho úrovni.

„Nebojíš sa tu sám?“ spýtam sa jemne.

Opatrne potrasie hlavou a smrkne.

„Prinesiem ti niečo na kreslenie?“ skúšam ďalej. V duchu nadávam na nezodpovedného tatka, ktorý tu nechal syna celkom osamote, a ani sa neobťažoval dať mu omaľovánku alebo hocičo iné na krátenie času.

Zase len pokrúti hlavou a zavrtí sa na stoličke. Všimnem si, ako k sebe tlačí kolená.

„Nechce sa ti cikať?“ svitne mi.

Okamžite prikývne.

„Prečo si to nepovedal hneď?“ Som rada, že mu môžem aspoň nejako pomôcť.

„Nesmiem sa rozprávať s cudzími ľuďmi,“ hlesne bojazlivo.

„To je veľmi múdre,“ pochválím ho. Podám mu ruku. „Poď, vezmem ťa na toaletu a hneď sa vrátíme, aby si ocko nerobil starosti.“

„On sa o mňa nebojí, berie si ma len občas. Na Vianoce a tak,“ pokrčí malý plecóm.

Vzkypí vo mne iracionálny hnev na cudzieho chlapa, ktorému je vlastné dieťa celkom ukradnuté. A hoci ho vída len zriedkavo, namiesto kvalitne stráveného času ho vláči do redakcie lifestylového časopisu.

Počkám, až urobí, čo treba a dohliadnem, aby si umyl ruky. Musí si stúpnuť na špičky, ak chce dočiahnuť na umývadlo. Nie som práve expertka na deti, ale hádam mu štyri či päť rokov.

Keď vyjdeme na chodbu, tvári sa už omnoho spokojnejšie a zvedavo sa obzerá okolo seba. Vidno na ňom, že mu v hlave víri milión zvedavých otázok, ale je poslušný a dáva si pozor na to, aby sa nerozprával s cudzou osobou.

Zahne sa za roh. Pred šéfkinou kanceláriou stojí hulvát v koženej bunde. Je k nám otočený chrbtom, na-

ťahuje krk a rozhliada sa po redakcii. Zastaví kolegyňu Bianku zo sekcie interiérového dizajnu a bývania.

„Nevideli ste tu takého malého chalana?“ naznačí rukou jeho výšku.

Bianka si ho so záujmom premeria. Obdivným pohľadom prebehne po širokých ramenách a svetlých vlasoch zviazaných gumičkou na temene hlavy. Očividne jej neprekáža to, že chlapík nedokáže pozdraviť, ani povedať *prosím*, pretože sa naňho koketne usmeje.

„Bohužiaľ,“ pokrúti hlavou, „ale ak...“

Grobian jej viac nevenuje pozornosť a ďalej skenuje miestnosť. Obráti sa a zbadá drobcu, ktorého zaujalo obrovské akvárium.

„Adam!“ zvolá na syna a v očiach sa mu mihne úľava. „Vieš predsa, že sa nemáš dávať do reči s neznámymi ľuďmi!“

Takmer s ním súcitím, no iba na sekundu, kým očami sklzne z malého na mňa. Nozdry sa mu chvejú ako rozzúrenému býkovi.

„Nerozprávali sme sa,“ namietne Adamko so svojou detskou logikou, no otec ho celkom ignoruje.

„Ako ti napadlo, že ho môžeš len tak odvieť preč?!“ oborí sa na mňa.

Jeho neokrôchanosť mi vyrazí dych. Neviem, či ma viac uráža to, ako sa ku mne správa potom, čo som zobrala jeho syna na toaletu, alebo tykanie.

„Nemáš za čo,“ odvrknem.

Civie na mňa s otvorenými ústami. S tými svetlými vlasmi, modrými očami a zlatistým strniskom vyzerá trochu ako nejaký severský poloboh, takže zrejme nie je zvyknutý, ak mu niekto vracia jeho nevychované spôsoby.

„Maj sa pekne,“ usmejem sa na Adamka a zamierim k svojmu stolu. Za chrbtom ešte začujem, ako si chlapík hundre popod nos čosi o drzých stážistkách.

„Lepšie ako rodič, ktorý kašle na decko,“ zašomrem dosť hlasno na to, aby to určite zachytil. Schmatnem zo stola kabelku a konečne vyrazím na obed.

Kapitola 3.

„Bol to totálny pozér,“ vykladám Alici historku, kým obedujeme v bistre. „Prečo by si niekto obliekol kožené sako, ak je vonku vyššie tridsať stupňov?“

Alica sa tak rehoce, až si musí zakryť ústa, aby jej z nich nelietali omrvinky zo sendviča.

„Vôbec si ťa nedokážem predstaviť,“ chichoce sa. „Vždy si zdvorilá a nekonfliktná.“

„Príšerne ma vytočil! Ešte teraz vo mne vrie krv. Odpijem si z ľadového čaju, aby som sa upokojila.“

„Škoda, že som pri tom nebola,“ vyškiera sa. „Nemohol to byť nejaký fajnový model na fotenie?“

Zamyslím sa. „Sebavedomie na to určite mal, ale pochybujem o tom. Nevyzeral, že by sa nechal od niekoho komandovať, a už vôbec nie od nejakého fotografa.“

„Vravíš, že mal čierne džínsy a koženú bundu? Takú motorkársku?“ overí si, keď sa prestane smiať.

„Áno,“ prisvedčím. „Už som ti to predsa vravela.“

„S blond vlasmi a strniskom?“ pokračuje.

Nechápem, kam tým mieri. Alica prestane prežúvať a uprene hľadá ponad moje plece cez okno. Obrátim sa, aby som videla, čo ju tak zaujalo.

Na opačnej strane cesty pred výškovou budovou, v ktorej sídli redakcia, stojí ten nemožný chlap. Bundu si vyzliekol a prehodil cez sedadlo nablýskanej motor-ky. Práve sa skláňa k Adamkovi. Vezme ho na ruky a vyloží na ňu. Chlapec sa veselo smeje, keď mu otec nasadí prilbu, ktorá je preňho príliš veľká.

„Dúfam, že ho ten magor nemieni viezť na motor-ke,“ vydesím sa.

„Ja by som si dala povedať,“ zošpúli pery Alica.

„Už aj ty?“ zastonám. „Bianka si ho dnes obzerala ako kabelku od Louisa Vuittona.“

„Vieš ty vôbec, kto to je?“ nadvihne obočie Alica.

„Nepíšem síce o móde, ale poznám kvalitné znač-ky,“ ohradím sa.

Alica sa uškrnie a prevráti oči. „Hovorím predsa o tom chlapíkovi,“ objasní.

Obrátim sa a zaškulím cez okno. „Hm,“ obzriem si jeho vysoké šnurovacie topánky. V tejto horúčave sa v nich musí cítiť, akoby kráčal po žeravých uhlíkoch. „Rozhodne je to niekto, kto nemá žiadnu termoregu-láciu,“ tipujem.

Alica ignoruje môj vtíp.

„To je predsa Oliver Hanes,“ prednesie dôležito.

Pri jeho mene mi zabehne ľadový čaj a rozkašlem sa.

„Och, takmer si ma dostala,“ pokrútim hlavou po-bavene. „Skoro som ti uverila.“

Alica sa však naďalej tvári vážne. Rýchlo sa zvrtnem späť k stolu a bleskurýchle si ho vygúglim. Z displeja na mňa hľadá príťažlivá opálená tvár s modrými očami

a dlhými riasami. Na fotke má bradu a kratšie vlasy, ale tie nesúhlasne stisnuté pery si nemožno pomýliť.

„No zbohom,“ opriem sa lakťami o stôl a schovám si tvár do dlaní. „Myslela som si, že je príliš slávny na to, aby chodil do redakcie osobne. Predpokladala som, že vždy len pošle fotky a zinkasuje šek alebo čosi také.“

Oliver Hanes sa preslávil tým, že fotí miesta, kam sa odváži len málo dobrodruhov, a už vôbec nie renomovaných fotografov. Videla som jeho zábery z Danakilskej preliačiny v Etiópii – ktorej sa hovorí aj Brána do pekiel – kde namerali najvyššie priemerné teploty na zemi. Už sa nečudujem, že mu neprekáža kožená bunda a kanady v júni.

„Čo ak som urazila jeho ego tak veľmi, že na mňa žaloval šéfke?“ prepadnú ma obavy.

„Podľa mňa si preňho nebola až taká dôležitá, aby na teba čo i len plytval dychom,“ mávne Alicia rukou. „Bola to nešťastná zhoda náhod. Určite sa chystá kamsi do Pamíru alebo Patagónie a už ho nikdy neuvidíš.“

„V to úprimne dúfam,“ povzdychnem si.

„Mimochodom, ako sa ti darilo s článkom?“ zmení tému Alicia.

„Výborne!“ Som vďačná, že sa náš rozhovor prestal točiť okolo Olivera Hanesa.

„Fakt?“ Moja odpoveď ju prekvapí. „Ráno si vyzerala, že hodiš počítač do koša.“

„Rozhodne som na to mala chuť. Akoby nestačilo, že som musela písať o rozchode, ešte som aj včera stretla Davida...”

Alica súcitne zvráťí tvár.

„... s jeho mamou...”

Potľapká ma po ruke.

„... a s novou priateľkou,“ vysúkam zo seba napokon.

„Pfff,“ odfrkne. „O chvíľu jej dá kopačky. Preňho a jeho dokonalú matku nie je nikto dosť dobrý.“

Skloním hlavu a pohrávam sa s vreckom cukru, aby som si zamestnala ruky. Zhlboka sa nadýchnem.

„David ju požiadal o ruku. V septembri sa koná svadba,“ prezradím jej, čo ma na tom najviac škrie.

Nezávidím jeho snúbenici obrovský diamant, svadbu na zámku pre tristo ľudí, ani luxusnú svadobnú cestu na Bora Bora. Koniec-koncov, sama som sa s ním rozišla. No aj tak ma vždy zabolí, keď si spomeniem na to, že sme spolu chodili šesť rokov, a za ten čas sa ani raz nezmienil o zásnubách. Zjavne som nebola vhodným prírastkom do ich rodiny. Škoda, že som to nevedela skôr.

Alica na to nič nepovie. Namiesto toho vyskočí, odbehne k pultu a donesie mi obrovský plnený donut.

„Toto sú správy, ku ktorým si treba dať aspoň milión kalórií, a nie misku quinoj s rukolou,“ dťobne prstom do môjho obeda.

„Držím diétu,“ odmietnem, hoci sa mi zbiehajú sliny.

„Akú?“ začuduje sa. „A odkedy?“ Má plné právo reagovať prekvapene, pretože ešte predvčerom sme spolu zašli do kina a chrúmali extra veľkú porciu nachos so syrovou omáčkou.

„Nízkosacharidovú a presne odvtedy, čo si mi oznámila, že pôjdeme do Talianska. Potrebujem schudnúť do plaviek,“ vyhlásim odhodlane.

„Poznáš tú diétu, pri ktorej odporúčajú jesť len polovičné porcie?“ testuje ma Alica.

„Samozrejme.“ Popravde, poznám asi všetky diéty. Väčšinu z nich som vyskúšala kvôli článkom alebo preto, že Davidova mama mi vždy kupovala k narodeninám a Vianociam o číslo menšie oblečenie, ktorým sa mi snažila naznačiť, že nemám ideálne miery.

„Fajn, takže prechádzaš z nízkosacharidovej diéty na polovičné porcie,“ zaškľabí sa víťazne. Rozlomí donut na dva kusy a jeden mi podá.

„Tak to predsa nefunguje,“ bránim sa, ale cítim, ako sa mi zlepšuje nálada. Alicia vždy vie, ako ma rozveseliť.

„Na Taliansko!“ zvolá a zdvihne svoju polovicu ako pohár na prípitok.

Ťukneme si donutmi a bez výčitiek ich do seba napcháme.

Keď dojeme, postavím sa a prehodím si kabelku cez plece. Vyzriem cez okno. Oliver Hanes ešte stále stojí pri motorke, čosi rozpráva Adamkovi a ťuká pritom do telefónu. Je poludnie, široko-daleko nie je žiaden tieň a vzduch nad chodníkom sa chveje od horúčavy.

„Jablkový džús,“ poprosím čašníčku za pultom, kým odídem z bistra, a zaplatím mobilom.

S Alicou prebehneme cez cestu. Oliver medzitým prestal písať a s kýmsi telefonuje.

„... len tak mi ho tu nechala,“ začujem útržok konverzácie. „Vraj sa ti nevedela dovolať, preto mi ho doviezla rovno do redakcie.“ Jeho hlboký hlas znie rozčúlene a hrudník sa mu zrýchlene zdvíha, akoby sa snažil kontrolovať hnev. „Prídeme k tebe taxíkom, po motorke sa zastavím neskôr...“

Zamrzí ma, že si syna s bývalou očividne posúvajú ako horúci zemiak. Naberiem odvahu a podídem k nim. Keď ho vyruším, Oliver na mňa škaredo zazrie.

„Pre Adama,“ natiahnem k nemu ruku s džúsom.
„Aby sa neprehrial.“

Oliver si vezme fľašku. Mobil naďalej drží pri uchu ramenom, aby ju mohol otvoriť a potom džús podá chlapcovi. Bez jediného slova alebo čo i len kývnutia hlavy na znak vďaka sa ku mne otočí chrbtom a pokračuje v telefonáte.

„Ani sa nečudujem, že fotí iba prírodu,“ šepnem Alici, keď sa ocitneme v dostatočnej vzdialenosti.
„Žiadni ľudia by s ním nevydržali.“

Kapitola 4.

Zvyšok popoludnia sa nedokážem sústrediť na prácu, namiesto toho na internete vyhľadávam, čo sa oplatí navštíviť na severovýchode Talianska. Podchvilou pošlem Alici link na vychýrenú reštauráciu, fotku *cjalsòns* – plnených taštičiek podobných ravioli alebo rozkošného námestia obklopeného kamennými domami s oknami plnými pestrofarebných kvetov.

Otvorím nový súbor a do úhľadnej tabuľky zapisujem zaujímavé miesta, historické pamiatky a podujatia, ktoré by sme určite mali navštíviť, jedlá a nápoje, čo treba vyskúšať. Čoskoro sa predomnou črtá celkom sľubný itinerár.

Alica mi len stručne odpíše, že sa chystá na fotenie, ale večer dobehne ku mne, aby sme spolu všetko prešli a dohodli sa. Cestou z redakcie sa zastavím v malom obchode s delikatesami, kde predávajú pochutiny a vína od výmyslu sveta.

„Máte Amarone alebo Valpolicella?“ prečítam názvy z mobilu a dúfam, že som ich aspoň vyslovila správne.

Predavačka prikývne a ukáže mi elegantnú fľašu z tmavého skla s červeným vínom, ktoré sa vraj výborne hodí k talianskym jedlám a syrom. Vezmem rovno dve, pretože som si istá, že teta Miriam nepohrdne pohárom. Potom zavolám do blízkej pizzerie a nadiktujem im objednávku a adresu. Teším sa, ako si doma spravíme zábavný taliansky večer.

„Ahoj!“ zakričím, keď vojdem do bytu. Z obývačky sa ozýva znelka tetinho obľúbeného nekonečného seriálu.

Len čo ma Miriam začuje, vypne telku a na parketách sa ozve klopkanie francúzskej barle. Poteším sa, lebo to znamená, že má dnes dobrý deň a nemusí používať chodúľku. Kým sa vyzujem a zavesím kabelku na vešiak, dokrivká do chodby.

„Nemusela si vstávať z gauča,“ pobožkám ju na líce. Voní sladko ako kokos a mandle po kréme, ktorý používa, odkedy ju poznám.

„Musím sa predsa hýbať,“ usmeje sa na mňa. Má jasnočervené vlasy a zelené oči ako moja mama. Vôbec sa nepodobáme, ja som sa celkom podala na čiernovlasého a tmavookého otca. „Ako si sa mala?“ privíta ma zvyčajnou otázkou.

„Až na jedno blízke stretnutie nepríjemného druhu,“ strasiem sa pri spomienke na Olivera Hanesa, „fantasticky. Šéfredaktorka mne a Alici odsúhlasila zahraničnú cestu, aby sme mohli napísať letnú prílohu.“

Miriam sa rozžiari a jednou rukou ma objíma. „Linda, to je skvelé, obidve si to zaslúžite! Kam pôjdete?“

„Do Talianska,“ odvetím takmer previnilo, pretože práve tam sa stala nehoda, ktorá ju poznačila na celý život.

Miriam tvárou preletí tieň, no ihneď zmizne a usmeje sa ešte širšie.

„Určite si to užijete, je tam nádherne,“ uistí ma. Ak ju aj prepadli obavy, nedá to na sebe poznať.

Vďačne prikývнем a natrčím k nej fľašky. „O chvíľu dorazí aj Alicia, nech to môžeme spoločne osláviť. Dúfam, že sa pridáš.“

„Hneď vytiahnem poháre,“ odvetí bez najmenšieho zaváhania.

Ledva si umyjem ruky, už pri vchode zvoní poslíček. Bzučiacom mu otvorím a vyčkávam na prahu, kým sa vyvezie na druhé poschodie. No namiesto tínedžera v uniforme sa z výťahu vynorí Alicia s tromi škatuľami pizze.

„Ušetrila som mu cestu hore,“ kývne bradou na našu večeru. Podá mi krabice a tašku zo supermarketu. Zaškúli na fľaše, ktoré som položila na skrinku v chodbe. „Mala som podobný nápad, ale teraz sa hanbím, že som bola lenivá spraviť si zachádzku, a kúpila len víno z najbližšieho Tesca a mrazenú pizzu.“ Hodí na zem ruksak s notebookom. „Ahoj, Miriam!“ zavolá do bytu.

Potom ma nasleduje do kuchyne. Teta už nachystala vysoké poháre, tanieri a obrúsky. Alicia otvorí vrchnú škatuľu a vdýchne lahodnú vôňu oregana a cesnaku.

„Predstav si, že o dva týždne budeme jesť pravú taliansku pizzu,“ slastne privrie oči.

„Najlepšiu, akú som kedy jedla, mali v Neapole,“ zapojí sa Miriam. Keď bola mladá, veľa cestovala. Spolu so sestrami – a neskôr aj s mojím otcom – pre-

šli krížom-krážom celé Taliansko. Autonehoda potom všetko zmenila.

„Celkom som zabudla, že vy to tam dobre poznáte,“ zahuhle Alicia s plnými ústami. „Určite nám musíte dať nejaké tipy.“

„Pozrela si si itinerár, ktorý som ti poslala?“ zisťujem, kým nalievam Amarone.

„Uhm,“ prikývne a prehltne. „Nechápem, ako môžeš byť taká organizovaná. Mne by to trvalo celú večnosť, pretože by som sa aj tak nedokázala rozhodnúť, kam chcem ísť.“

Iba myknem plecami. Milujem zoznamy. Dávajú mi pocit, že aspoň niečo mám pod kontrolou.

„Ukážeš mi ho?“ požiada ma Miriam vzrušene. Taliansko zostalo v jej srdci, hoci sa doň už nikdy nevrátila.

Vyťahnem niekoľko hárkov s tabuľkami a podám ich tete. Nasadí si okuliare, ktoré sa jej hompálajú na šnúrke okolo krku a posadí sa k stolu. Prstom prechádza po jednotlivých riadkoch. Hánky má hrčovité a naliat, aj tie mala kedysi polámané a doteraz jej často opúchajú.

„Grado, Verona, Benátky...“ číta potichu. „Všade sme boli. Už je to tak dávno...“ Možno sa mi to iba zdá, no oči sa jej zalesknú. Rýchlo zažmurká.

„Teta, nezostali vám nejaké fotky?“ napadne Alici. Fotografka sa v nej nezaprie. Vždy je viac zvedavá na obrázky než na historky. U mňa je to naopak, milujem príbehy.

Miriamin telefón zacinká a na displeji sa objaví notifikácia, že dostala správu od Hany, mladšej sestry.

„Dnes má narodeniny,“ pripomenie mi.

„Viem, písala som jej hneď ráno,“ odvetím rezignovane. Doteraz si moju sms ani len neprečítala. Nemôžem si nahovárať, že ešte nemala čas, pretože na odpoveď pre Miriam si ho našla.

Teta sa ospravedlňujúco usmeje a potľapká ma po predlaktí. „Vieš čo? Zbehní do spálne a dones škatuľu s fotkami.“

„Naozaj?“ prekvapím sa. Miriam len málokedy rozpráva o minulosti. Ani od Hany som sa toho veľa nedozvedela, takže každá príležitosť zistiť čosi nové o mojich rodičoch je pre mňa vzácna. Aj teraz je ochotná pustiť sa do toho len preto, aby mi vynahradila, že Hana sa so mnou už roky nebaví.

Keď prikývne, okamžite vyskočím a bežím po kartónovú krabicu plnú starých vyblednutých fotiek.

Alica jej zatiaľ pomôže presunúť sa do obývačky a zloží sa vedľa nej na gauč. Ja sa usadím po jej druhom boku. Miriam odokryje veko a pohrabe sa v škatuli. Každá fotka má na zadnej strane úhladne zaznamenaný dátum, kedy vznikla. Posledné pochádzajú z roku dvetisíc. Potom už žiadne spomienky nestáli zato, aby ich niekto zvečnil.